

La crítica sobre *Tot el que tinc, ho duc al damunt*

«Cap escena ni frase és previsible ni convencional. Llibres com aquesta novel·la d'un lirisme sepulcral seran difícils de transitar per a un lector amb una imaginació sensible, però exigeixen la seua atenció, que centre els seus sentits ni que siga amb un mínim compromís amb la idea de fraternitat».

Babelia

«Una obra mestra per la seua riquesa verbal que obliga a canviar la nostra idea del passat europeu.»

El Cultural

«A part del seu valor testimonial, que el té i en totes les pàgines, és una gran obra literària, d'una extraordinària potència, la millor de Herta Müller.»

Heraldo de Aragón

«El món literari alemany pot mirar amb orgull i plaer aquesta autora amb una obra que aconseguix, amb un llenguatge d'enorme sensibilitat, portar llum temps foscos.»

Frankfurter Allgemeine Zeitung

«És una novel·la commovedora, el millor llibre que Herta Müller, reconeguda autora de prosa i assaig, ha escrit mai. Una obra mestra, valenta i perturbadora, un intent de parlar des de l'interior de l'infern amb una llengua expressiva i personal, que ha de trobar paraules on les comunes fracassen perquè no són capaces de fer front a l'horror.» *Süddeutsche Zeitung*

«Escrit amb sang, el llibre és un manifest sobre el record, sobre la llengua i sobre la relació indestructible i perdurable en el temps que aquests dos formen.» *Frankfurter Allgemeine Zeitung*

«Respiració profunda en acabar de llegir el llibre, respiració que ha estat precedida de moltes altres al llarg de la lectura.» *Der Tagesspiegel*

«*Tot el que tinc, ho duc al damunt* és una novel·la extraordinària, commovedora i aclaparadora, segurament la lectura més memorable d'aquests dies.» *Frankfurter Allgemeine Zeitung*

«Des de la primera línia hom sap, sense cap mena de dubte, que tot allò que ací es conta amb veu viva i constant és veritat, que tot va ser així com es narra, encara que en el llibre aparega la paraula *novel·la*. En un principi hom sent vergonya per desconèixer eixa part de la història i, alhora, se sent content i alliberat per no haver viscut tot allò en primera persona.» *Der Tagesspiegel*

«Quan la llengua es converteix en l'últim aliment.» *Frankfurter Allgemeine Zeitung*

«Aquesta novel·la no sols es pot llegir, sinó que també podem sentir-la al nostre cos. La llengua transparent que utilitza evoca sentiments que espanten i allibera pors sobre la pròpia existència. Què més podem demanar a la literatura?» *Peter Mohr*

«Malgrat tot el pes històric que la publicació té al darrere, malgrat tots els punts d'autenticitat que hi trobem, el llibre no pretén ser una obra documental, sinó una novel·la que, per sobre de tot, impressiona per la seua qualitat literària. Una obra mestra pel que fa a l'ús de la llengua. Qui llija aquest llibre pertorbador, opressiu i, alhora, d'una força lingüística deliciosa, no el podrà oblidar mai.» *Focus*